

Continent Uldart, koninkrijk Aldoreel, vijf mijl ten noorden van Telmaran, winter 443/444 n.S.

Langzaam gleeed de halfvolle zilveren beker uit de slappe hand van de man en viel met een doffe bons op de aangestampte aarden vloer van de grote hal. Hij rolde een eindje weg, terwijl het laatste restje wijn over de grond stroomde, en lag toen stil. Rood als bloed verzamelde het gegiste druivensap zich in een kleine plas, die het zwakke schijnsel van de dovende vlammen weerkaatste.

De bijna tot as opgebrande houtblokken in de open haard verspreidden nog slechts een bleke gloed, te zwak om de reusachtige ruimte te verlichten. Vonken spatten op toen de verkoolde blokken knetterend uiteenvielen.

De onderuitgezakte gestalte in de stoel voor de haard reageerde niet.

Zijn blonde hoofd rustte op zijn borst, zijn ogen waren gesloten en zijn rechterarm bungelde naast de leuning. Met zijn linkerhand omklemde hij een lege wijnfles en aan zijn voeten lagen er nog drie, naast het haastig afgegorde borstkuras.

De slaper mompelde wat en strekte zijn in laarzen gestoken benen uit. Rinkelend rolden de getroffen flessen opzij, maar ook dat geluid kon hem niet wekken uit zijn wrede droom – een droom waarin hij alle gezichten van de talloze doden die hij op zijn geweten had aan zich voorbij zag trekken. Hij hoorde het kermen van de slachtoffers die verbrandden of verdronken, hun kreten om hulp en hun verwensingen als ze zijn naam tot in alle eeuwigheid vervloekten.

Een andere, met modder besmeurde gestalte kwam geluidloos van achter een pilaar vandaan.

Spiedend keek hij in het donker om zich heen, bedacht op een mogelijke wachtpost of een onverhoedse aanval.

In plaats van de stoel met de blonde jongeman te naderen nam de schim een pijl uit een koker en legde die tegen de pees van zijn boog. Millimeter voor millimeter trok de schutter de gevlochten pees naar achteren, met de pijl recht op het hart van de slapende man gericht. Pas toen hij zeker was van zijn schot, lieten zijn vingers de pijl eindelijk los.

Sissend sneed het projectiel door de lucht – om op een armlengte voor de onbeschermd borst van de slaper op een onzichtbare muur te stuiten. Heel even bleef de pijl roerloos hangen, voordat hij op de grond viel.

Op hetzelfde moment opende de man in de stoel zijn donkerblauwe ogen, nog troebel van de alcohol.

‘U had me al in Granburg moeten neerschieten,’ zei Lodrik met dubbele tong vanuit het halfdonker. ‘Nu hebt u geen kans meer, meester Hetrál. Mijn magie is machtiger dan zo’n stalen punt.’

Een tweede pijl zoefde op hem af, maar onderging hetzelfde lot als de eerste.

Wankelend kwam de Kabcar van Tarpol en Tûris overeind. ‘Wat zou Uldart u dankbaar zijn als u toen de opdracht van Kolskoi had aangenomen en me had vermoord toen ik nog maar een jongen was, een onervaren gouverneur.’ Lodrik lachte zacht en ademde hoorbaar uit. ‘En zie wat ik geworden ben, meester Hetrál. Een held. Een vorst die zijn volk opnieuw tegen aanmatigende agressors heeft beschermd. En die zogenaamd de Donkere Tijd heeft teruggebracht, samen met Sinured.’ Hij trok zijn beulzwaard en de gravures lichtten op. ‘Goed. Ik geef u de kans tot een duel met mij. Alleen wij tweeën, u en ik. Hoewel een verrader zoals u dat eigenlijk niet verdient.’

De jongeman wankelde naar de Tûriet toe. Zijn zwaard sleepte over de grond.

Hetrál wierp zijn boog weg en trok nu ook zijn wapen. Toen hij een paar uur geleden had gezien hoe de jonge Telisor tegen een overmacht ten strijde trok, had hij beseft dat het Verenigde Leger de volgende zonsopkomst niet meer zou meemaken. Daarbij viel het hem op dat Lodrik zich in de soldatenstad had teruggetrokken. Onopgemerkt door de wachtposten was hij hem gevolgd in plaats

van een zekere en zinloze dood tegemoet te gaan. Misschien zou het hem lukken een nog grotere ramp te voorkomen.

Scherp volgde hij de bewegingen van de dronken koning.

‘Ik weet wat u denkt, meester Hetrál,’ lalde Lodrik, terwijl hij het loshangende haar uit zijn gezicht streek. ‘Als u mij nu doodt, voordat het jaar 444 is aangebroken, zult u de Donkere Tijd nog kunnen afwenden. Dat denkt u. En u hoopt op een wonder van Ulldrael.’ De Kabcar hikte. ‘De Rechtvaardige, zoals het volk hem noemt.’ Moeizaam richtte hij zijn bruine ogen op de stomme meesterschutter. ‘Noemt u het rechtvaardig wat zich een paar mijl hiervandaan heeft afgespeeld? Waarom heeft uw god u niet geholpen, als u aan de goede kant staat?’ Met een wild gebaar haalde hij uit naar Hetrál, zo onbeheerst dat hij struikelde door zijn eigen kracht. ‘Waar was uw god dan?’ beet hij hem toe. ‘Ik wilde jullie een vrije aftocht geven, maar als gekken stormden jullie op mijn soldaten af, die klaarstonden om een bloedbad aan te richten.’ De Kabcar leunde tegen een pilaar. ‘Ik had jullie het leven geschonken, als een god. Maar jullie wisten er niets beters mee te doen dan het weg te smijten.’ Er kwam een starre blik in zijn blauwe ogen. ‘Ik ben het Goede. Anders zou ik vandaag zijn verslagen, of niet?’ De Tûriet sprong naar voren en stootte toe, maar met tegenwoordigheid van geest sloeg Lodrik de aanval af en greep de man bij de arm waarin hij zijn zwaard hield. ‘Of niet?’ brulde hij hem toe. ‘En als ik niet het Goede zou zijn, waarom ben ik dan niet vernietigd?’

Hetrál ramde de jonge Kabcar zijn schouder in het gezicht.

Lodrik tuimelde tegen de pilaar. Bloed droop uit zijn mond en neus. Woedend drong de militair op, denkend aan de slachtoffers in de Verboden Stad en de slachting van een paar uur geleden. Met zijn mond geopend in een geluidloze schreeuw liet hij zijn zwaard met twee handen neerdalen.

Lodrik maakte een korte beweging met zijn rechterhand. Donkerblauwe energiestromen schoten uit zijn vingertoppen en troffen de Tûriet recht tegen zijn borst. De magische krachten tilden hem van de grond en slingerden hem twintig voet door de ruimte, voordat hij met een klap weer neerkwam. Kleine bliksemflitsen speelden rond zijn lichaam en ontladden zich naar de aangestampte aarde. Rook steeg op van de plek waar hij was geraakt, zijn kleren waren geschroeid en hij had blaren op zijn huid.

‘Als Ulldrael mij als het Kwaad ziet, waarom bent u dan niet tegen mij opgewassen?’ vroeg de Kabcar duister. ‘U hebt de verkeerde aangevallen. U luistert naar de ingevingen van een valse god.’ Met een mengeling van woede en vertwijfeling smeed hij het beulzwaard van zich af. ‘Ulldrael de Rechtvaardige, nietwaar? Dat denkt u toch?’

Hetrál hees zich overeind met een van pijn verwrongen gezicht. Hij kon dit niet winnen, niet zo en niet hier, besepte hij, zoekend naar een uitweg.

Door de brandwonden had hij moeite om nog helder te denken. Het leek alsof de energiestralen in zijn lichaam verder vraten. De meesterschutter schudde zijn hoofd en wankelde naar een van de ramen.

‘Wat nu, meester Hetrál? Slaat u op de vlucht?’ riep Lodrik horend. ‘Hebt u uw vergissing ingezien? Kies dan voor mij!’ De jonge vorst liep log naar hem toe, met iets van hoop op zijn gezicht. ‘Ik smeed het u, meester Hetrál. Ik ben immers degene die het gelijk aan zijn kant heeft? Niet de anderen. Ik wil u uw optreden in de Verboden Stad vergeven. Blijf hier en help me de anderen te overtuigen.’ Lodrik stak een hand uit en zijn bloeddorlopen ogen keken de man smekend aan.

De Tûriet opende het raam om de grote zaal te ontvluchten voordat de lijfwachten van de Kabcar op het toneel zouden verschijnen. Hij spuwde Lodrik voor zijn voeten en verdween in de veilige duisternis van de nacht.

Met een schreeuw trok de Kabcar de pistolen achter zijn riem vandaan. Het kruit ontvlamde met twee luide knallen toen hij de loden kogels op Hetrál afvuurde. Op dat moment stormden de wachtposten de grote zaal binnen en zetten op een teken van hun heer de achtervolging in. De rookwolken van de vuurwapens bleven nog even als witte watten in de lucht hangen voordat ze door de nachtwind werden verdreven.

Bedienden brachten fakkels, terwijl de jonge vorst weer naar zijn stoel wankelde. Moeizaam klemde hij de pistolen tussen de kussens.

Mortva Nesreca en Osbin Leod Varèsz kwamen binnen, zijn neef in uniform, zijn strateeg met de gespleten onderlip in volle wapenrusting en nieuwe, nog bloederige trofeeën aan zijn helm. Ze had-

den een groep soldaten bij zich, en een tiental gevangenen, onder wie enkele uitgeputte ridders die kostbare kleding droegen.

‘Hoge heer.’ Zijn adviseur maakte een buiging als begroeting, waarbij zijn blik op de vier lege wijnflessen viel. ‘Hoorde ik zojuist schoten?’

‘Doet er niet toe,’ zei de Kabcar afwerend. Zijn ellebogen gleden van de leuning en onbeholpen hees hij zich omhoog. Onwillekeurig hikte hij nog eens. ‘Een oude bekende die me wilde vermoorden. Maar ik heb hem op de vlucht gejaagd. En wie zijn dat?’ vroeg hij verveeld.

‘U hebt gewonnen. We brengen u de laatste krijgsgevangenen uit het Verenigde Leger: enkele officieren, de grootmeester van de Hoge Zwaarden en nog een paar anderen.’ De soldaten duwden drie mannen van verschillende leeftijd naar voren. ‘Maar dit zijn de belangrijkste. Mag ik u voorstellen aan koning Tarm van Aldoreel, zijn zoon Telisor en de legeraanvoerder van Tersion, J’Maal?’ Mortva deed een stap opzij om de Kabcar het zicht niet te belemmeren.

‘O ja, de veldslag.’ Lodrik kwam uit zijn stoel en greep zijn beulzwaard, dat een bediende hem aanreikte, in zijn rechtervuist. Hij wiep een kille blik op de bemodderde, meer of minder gewonde mannen. Zijn adem ging hortend en hij was er zichtbaar slecht aan toe. Moeizaam rochelde hij een paar keer. ‘Wat moet ik met deze valse helden?’ zei hij ten slotte hoofdschuddend. ‘Ik wil alleen in vrede leven en alles vergeten. Jullie staan me daarbij in de weg.’

‘En daarom brengt u ons nu ter dood?’ vroeg Telisor verachtelijk. ‘Mooie Kabcar bent u, om duizenden soldaten met zo’n truc de dood in te jagen, terwijl ze niets anders wilden dan het Beest bestrijden.’

Lodrik kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ik ken jou wel. Jij bent die idioot die het Verenigde Leger naar de ondergang heeft geleid.’ Na een korte stilte sloeg de Kabcar de koningszoon met zijn vlakke hand in het gezicht. ‘Ik heb het Beest in mijn macht. En jullie hadden moeten onderhandelen. Meer dan eens heb ik jullie die kans gegeven, maar zelfs op het slagveld wilden jullie mijn genade niet aanvaarden. Geen wonder dat Ulldrael de Rechtvaardige niets, maar dan ook niets, heeft gedaan om jullie te redden – verdorven, arrogante figuren die jullie zijn.’ Met een grimas keek hij Mortva aan. ‘Ik voel me niet goed, neef. Regel jij het maar.’ Haastig herstelde

hij zijn evenwicht om niet te vallen.

Tarm, die onder zijn maliënhemd een verbrijzelde schouder had opgelopen, wilde verbaasd protesteren. 'Maar wij hebben uw gezanten nooit...' begon hij.

Lodrik drukte zijn handen tegen zijn oren en viel hem in de rede. 'Zwijg, leugenaar!' riep hij. 'Ik heb genoeg van jullie kuiperijen. Alle vorsten van dit continent verdraaien de waarheid.' De jongeman wankelde naar buiten en weerde de hulp van zijn bedienden af.

'Het wordt tijd dat er een leider opstaat die eerlijk en oprecht is,' zei Mortva instemmend. 'Een leider voor heel Ulldart, die een eind kan maken aan alle leugenachtigheid.'

'Jij bent zelf schuld aan alle ellende,' zei Tarm hem recht in zijn gezicht. De koning van Aldoreel keek de adviseur doordringend aan. 'Wie ben je eigenlijk, man? Tzulan in eigen persoon?'

'Welnee, majesteit.' De man met het zilvergrijze haar glimlachte ondoorgrondelijk, maar zijn grijze en groene oog bliksemden. 'Dat is te veel eer. Een nederige dienaar, anders ben ik niet.'

'Een dienaar uit duizenden.' De koning van Aldoreel liet zijn hoofd hangen. 'Wat gebeurt er nu met ons?'

De adviseur legde zijn armen op zijn rug en liep om het groepje heen. Telisors linkerwang gloeide nog rood waar de hand van de Kabcar hem had geraakt. 'U wordt naar een plek gebracht om te worden opgelapt. Officieel bent u natuurlijk in de strijd gesneuveld.' Hij nam wat geronnen bloed van Tarms schouder en wreef het tussen duim en wijsvinger. 'Maar over een paar weken zult u naar uw verheugde volk terugkeren met de mededeling dat u zich ernstig heeft vergist en daarom zult aftreden.'

'Nooit!' riep Telisor en hij deed een stap naar voren om zich op de adviseur te storten.

Varësz schopte hem hard in zijn kruis en de jongeman zakte kreunend in elkaar.

Mortva hurkte bij hem neer. 'En jij, Telisor, zal je vader assisteren bij zijn belangrijke taak om de mensen ervan te overtuigen dat jullie volkomen onterecht een oorlog zijn begonnen tegen de Kabcar van Tarpol en Tûris. Het zal je nog verbazen hoe snel jullie het nut van die missie zullen inzien. Geestdriftig zullen jullie het hele land doorkruisen, gekleed als boetepredikers, terwijl de Kabcar zich

verheugt over de troon die hem zo onverwachts in de schoot is geworpen.’ De adviseur veegde Tarms bloed aan de kleding van de kroonprins af, kwam overeind en draaide zich om naar J’Maal. ‘En dan hebben we nog deze K’Tar Tur uit Tersion.’ Er gleed een peinzende trek over zijn gezicht. ‘Ik moet toegeven dat ik voor jou niet zo makkelijk iets nuttigs weet te verzinnen. Ik kan je niet terugsturen met dezelfde missie als de koning en zijn troonopvolger. Jouw soort staat momenteel nogal in een kwade reuk. Maar wie weet...’ Zonder nadere uitleg knikte hij naar de lijfwachten.

Zwijgend keken de strateeg en de adviseur toe hoe de gevangenen werden afgevoerd. Telisor, die zich nog niet van de trap in zijn edele delen had hersteld, moest over de grond worden meegesleept.

‘Hoewel de hoge heer dat nog niet inziet, heb je uitstekend werk geleverd bij die waterval,’ prees Mortva de hoogste onderbevelhebber van Sinured. ‘Zonder jou zou het lastiger zijn geweest. De beslissing kwam precies op het juiste moment. We hebben niet eens de magische gaven van de hoge heer nodig gehad. En het aantal doden was veel hoger. Tzulan zal tevreden zijn.’

‘De Geblakerde God heeft zijn gelaat al getoond,’ merkte Varèsz grijnzend op, waardoor de spleet in zijn onderlip nog breder werd. ‘Alles gaat volgens plan. Alleen de hoge heer lijkt nog wat... gevoelig.’

‘Dat komt wel in orde. Hij is op de goede weg.’ De man met het zilvergrijze haar keek door het raam naar buiten. ‘Gun je mannen maar even rust. Ik denk dat het hele continent zo verrast zal zijn door de afloop van de oorlog dat niemand zich nog tegen Tarpol of Tûris zal durven verzetten. En de mensen zullen steeds meer gaan twifelen aan hun eigen god. Ondertussen kunnen wij versterkingen verwachten uit Tzulandrië.’

‘Hoe zien de verdere plannen eruit?’ vroeg de strateeg geïnteresseerd, terwijl hij wat bloed van zijn gezicht veegde dat uit een verse scalp aan zijn helm druppelde.

Mortva keek vol afkeer naar de militair. ‘Je zult toch afstand moeten doen van dat soort trofeeën. Als je ooit naar Ulsar wordt ontboden en de mensen je zo zien, slaat iedereen op de vlucht.’ Hij zag de twee pistolen op de stoel van de Kabcar en pakte ze op. ‘Voorlopig zal er wel onderhandeld worden. En in de tussentijd vraag ik jou om tweeduizend van je beste ruiters te kiezen en die in groep-

jes van vijftig man te verdelen. Binnenkort hebben we ze nodig om de besprekingen te bespoedigen.’

Varèsz keek hem nieuwsgierig aan.

‘Rovers kunnen een ware plaag zijn voor een land zonder voldoende bescherming,’ verklaarde Mortva. ‘Wie moet de orde handhaven in Hustraban, Aldoreel en Serusië, nu de meeste soldaten in de oorlog zijn gesneuveld?’

‘De Kabcar, neem ik aan.’ De strateeg lachte uit volle borst.

‘Precies, waarde vriend,’ zei de adviseur. ‘En zodra er een akkoord is gesloten, zullen de “roversbenden” met de staart tussen de poten afdruipe. Dan trekken jouw mensen zich plunderend terug, bedoel ik. Zodat de Kabcar zich nog geliefder kan maken.’

Opeens betrok het gezicht van Osbin Leod Varèsz. ‘Heb je de hoge heer werkelijk zo goed in de hand dat hij niets zal doen om ons tegen te werken, Nesreca? Zo’n kans krijgen we nooit meer, dat begrijp je toch?’

‘Concentreer jij je maar op militaire zaken en laat de onderhandelingen aan mij over,’ wees Mortva de veldheer van Sinured vriendelijk maar kil terecht. ‘Maak je geen zorgen. Ik weet heel goed wat er op het spel staat als de hoge heer niet zou doen wat wij van hem vragen. En we hebben de hulp van zijn nicht in deze zaak.’

‘Dan wens ik je veel geluk en kwade wil.’ De strateeg vertrok.

‘Dank je,’ riep Mortva de man na. ‘Geluk heb ik niet nodig en kwade wil is er genoeg.’

Hij slenterde naar het raam en staaarde in vervoering naar de sterrenhemel, waaraan Arkas en Tulum in volle glorie fonkelden en schitterden. Twee kometen trokken dicht onder de dubbelster hun baan, waardoor het bijna leek of de andere sterren de trekken vormden van een gezicht. *Wat een vreugde, Tzulan. Spoedig, heel spoedig nu, zult u weer op aarde kunnen wandelen. Nog even geduld, Geblakerde God. De dag is niet ver meer. De eerste stappen zijn gezet.*

... Winter 443/444 n.S.

Matuc werd wakker door zijn eigen klappertanden. Het vroom dat het kraakte, zand knarste in zijn mond en zijn linkervoet lag in een plas koud water. Het rook naar de zee, zout en algen. Vogels krijs-ten onophoudelijk, nu eens dichterbij, dan weer verder weg, en de zee ruiste in een onveranderlijk ritme. Lichte pootjes trippelden over hem heen.

Voorzichtig tilde hij zijn hoofd op en hij wierp een blik over het kleine, vlakke strand onder de vroege nevelflarden. Op een paar meter afstand staken zwarte rotsen omhoog waarvan hij de toppen vanuit zijn positie niet kon zien.

Met een zucht liet hij zijn hoofd weer terugzakken in het koele zand. ‘Ulldrael de Rechtvaardige, ik zeg u dank voor mijn behoud! Ik hoop en bid dat u in uw goedheid ook de anderen genadig bent geweest.’

De monnik draaide zich op zijn rug en kwam overeind. De twee meeuwen die op hem waren geland klapwiekten krijsend op.

‘Weg! Ik ben nog niet dood,’ mompelde hij, half onverstaanbaar door het geklapper van zijn kaken. Nu pas merkte hij dat iemand droge vrouwenkleren over hem heen had gelegd om hem tegen de ijzige kou te beschutten.

Norina’s kleren, zag hij al snel, terwijl hij probeerde op te staan. Maar in zijn haast en ongeduld vergat hij dat zijn houten been ontbrak en viel hij met een klap weer in het zand. Naast zich zag hij voetafdrukken, die naar hun geringe afmetingen te oordelen van de brojakin moesten zijn.

Hij griste een aangespoelde plank naar zich toe, klemde die on-

der zijn arm en deed zo een nieuwe poging om overeind te komen. Even later hinkte hij haastig over het strand. Een eind verderop had hij de grote hutkoffer herkend waarin ze die stormachtige nacht Norina en haar pasgeboren zoontje over de reling hadden gezet om haar te redden. Het deksel stond open.

Wat er zich precies aan boord van de *Grazie* had afgespeeld, wist Matuc niet. Hij herinnerde zich hoe de sloep in de diepte was verdwenen en de neerstortende ra een groot gat in de romp had geslagen, alsof de storm nog niet voldoende was geweest om het notendopje tot zinken te brengen. Enkele ogenblikken later hadden ze allemaal in het ijsskoude water gelegen. Tussen de schuimkoppen van de ziedende golven was hij Fatja uit het oog verloren. Vaag wist hij nog dat hij zich aan een stuk hout van de kapotgeslagen sloep had vastgeklampt.

Terwijl hij naar de hutkoffer liep, tuurde hij omhoog langs de kale rotswanden, in de hoop ergens mensen of een deel van een Rogogardisch eilandfort te ontdekken. Het strand van donker zand, bezaaid met wrakstukken, scheen zich in een smalle strook eindeloos voort te zetten, totdat het heel in de verte met een scherpe bocht naar links afboog. De krijsende vogels waren de enige levende wezens om hem heen.

Hijgend van inspanning en bibberend van kou – zijn adem vormde witte wolkjes in de lucht – knielde hij bij de hutkoffer, die op het eerste gezicht leeg leek te zijn.

Voorzichtig stak hij een hand naar binnen en tastte in het rond, totdat hij op lichte weerstand stuitte. Behoedzaam trok hij de eenvoudige onderjurk opzij. Daaronder lag Norina's kind, dik aangekleed tegen de ijzige temperaturen. Het jongetje sliep, maar van de moeder ontbrak elk spoor. Matuc richtte zich op en ontdekte haar voetafdrukken, die bij de grote hutkoffer vandaan liepen.

Toen hij het spoor met zijn ogen volgde, bleef zijn blik haken aan iets wat hij in eerste instantie voor een stuk wrakhout had aanzien. Maar nu bewoog het zich.

'Norina!' schreeuwde hij. Zijn stem weerkaatste tegen de kale rotswanden.

De baby schrok wakker en begon meteen te huilen.

Geweldig, dacht Matuc, en haastig probeerde hij het knaapje te kalmeren. Tegelijkertijd hield hij de fragiele gestalte in het oog die

zich moeizaam overeind hees en naar hem toe kwam. Toen ze wat dichterbij was, zag de monnik dat het de kleine waarzegster moest zijn.

Fatja was van hoofd tot voeten doorweekt en klappertandde bijna net zo hevig als de Ulldrael-priester. Ze sleepte een zak achter zich aan.

‘Dat scheelde niet veel,’ mompelde ze, met haar armen om zich heen geslagen. ‘Blij je weer te zien, Matuc.’ Opgelucht viel ze hem om zijn hals. ‘Waar is Norina?’

De monnik haalde vertwijfeld zijn schouders op, wat nauwelijks opviel omdat hij zo stond te rillen. ‘Ik heb haar nog niet gezien, maar ze moet me hebben toegedekt. Misschien is ze toen over het strand verdwenen om hulp te zoeken.’

‘Zonder haar zontje mee te nemen?’ Het meisje leek niet overtuigd. Ze tilde het kind op, drukte het Matuc in de armen en zocht in de hutkoffer naar wat passende kleren. De priester wist zich niet goed raad met de huilende baby, die hij voorzichtig vasthield, als een breekbare glazen vaas.

‘Draai je om,’ zei Fatja, voordat ze haar natte spullen uittrok en in een veel te wijde jurk van de brojakin stapte. Matuc gehoorzaamde. ‘Jij moet ook iets droogs aantrekken,’ raadde ze hem aan. ‘Anders haal je je een longontsteking op de hals. Ulldrael moet ons hebben beschermd, anders waren we allang bevroren.’ Ze tikte hem op zijn rug, als teken dat hij zich weer mocht omdraaien, en hield hem een droge rok met een hesje voor.

‘Ik moet...’ wilde hij nog protesteren.

Fatja nam het kind voorzichtig van hem over en wiegde het in haar armen. Algauw werd het huilen minder. ‘Wees nou verstandig. We hebben niets aan je als je een kou oploopt.’

‘Ulldrael zal zich tranen lachen,’ bromde hij, terwijl hij zich zuchtend omkleedde. De kleren zaten hem te krap, maar als hij de sluitingen openliet, kon hij zich nog bewegen. Met nog een paar mantels en sjaals waren de monnik en het meisje weer wat warmer gekleed.

‘Ik hoop dat Norina een van de anderen zal vinden,’ zei Fatja na een tijdje, met een liefdevolle blik op het slapende kind. ‘Kijk, het bevalt hem wel bij zijn grote zus.’ Ze tilde haar hoofd weer op, en een brede lach gleed over haar gezicht. Ook haar bruine ogen straal-

den. 'Matuc, je ziet er schattig uit. De piraten zullen dol op je zijn. Alleen die baardstoppels...'

'Ach, hou op,' mopperde hij. Toch was hij dankbaar dat Fatja hem had aangespoord iets anders aan te trekken. Hij had het wat minder koud nu. Ten slotte keek hij weer over het strand, dat zich nog steeds naar beide kanten uitstreekte als een verlaten dodenakker. 'Ik hoop vurig dat Rudgass en Waljakov veilig aan land gekomen zijn.'

'Ik durf te wedden dat die kaper allang bij zijn makkers zit, achter een beker warme kruidenwijn,' verklaarde Fatja met gespeelde overtuiging. De wrakstukken om hen heen wezen duidelijk op het tegendeel. Een paar tranen rolden over haar wangen. De jonge waarzegster kon zich niet meer goed houden en barstte in huilen uit, met het jongetje tegen haar borst gedrukt. Matuc nam haar in zijn armen en gooide zijn mantel om haar heen om haar warm te houden.

Een tijdje zaten ze zo samen op het strand.

De zonnen klommen hoger aan de grijze winterhemel en het werd wat warmer. De nevel loste op en boven de woelige zee brak een enkel straaltje licht door de wolken, dat de golven deed glinsteren en schitteren.

Matuc beschouwde het als een hoopvol teken van de Rechtvaardige. Ook al zag het er niet goed uit, de monnik hield het vertrouwen dat Ulldrael plannen met hen had en hen niet zomaar op dit eenzame Rogogardische strand zou laten verkommeren.

Langzaam werd het meisje wat rustiger. Ze snikte nog eens en haalde toen luid haar neus op. 'Moeten we hier wachten tot Norina eindelijk met hulp terugkomt?' vroeg ze. 'Misschien zijn de Rogogarders ons helemaal niet zo goed gezind. Of misschien ligt het dichtstbijzijnde vissersdorp wel een heel andere kant op.'

'Onzin,' vond Matuc, die weinig zin had in een moeizame wandeling over het zand.

'Mijn kleine broertje krijgt straks honger. Wij ook, trouwens. We hebben niets te eten of te drinken, behalve die paar schimmelige zoete knollen in de zak en nog wat proviand in de hutkoffer. Ik zeg het maar zoals het is.' Fatja gaf niet op en wiste met haar mouw de tranen van haar gezicht. 'Je moet niet op mijn visioenen vertrouwen. Ik heb je al eerder gezegd dat lang niet alles vastligt. Misschien zie ik maar één mogelijke afloop. Maar stel dat...'

De monnik zuchtte. ‘Nou, goed, je hebt gelijk. Laten we voor alle zekerheid maar op weg gaan.’

Het meisje hielp hem overeind, klemde de kruk onder zijn oksel en bond haar broertje in een sjaal onder haar warme mantel.

Het ging maar langzaam. Matuc strompelde meer dan dat hij liep, en toen ze eindelijk de bocht in het strand hadden bereikt stond het zweet op zijn voorhoofd, ondanks de kou. De voetsporen van Norina waren nergens meer te zien.

‘Dit heeft weinig zin,’ beseftte hij, terwijl hij zich op een steen liet zakken. ‘Zonder mij kom je sneller vooruit.’

Fatja kneep haar lippen open. De oude monnik zag wel dat ze hem liever niet alleen wilde laten. ‘Waar zijn die piraten als je ze nodig hebt?’ riep ze boos. ‘Het hele noorden is bang voor ze, maar ik kan ze nergens ontdekken. Ik zal Rudgass eens flink de waarheid zeggen als ik hem te pakken krijg.’

Matuc trok haar aan haar mantel en wees over zee. ‘Zie ik daar nou een zeil?’ Haastig wuifde hij met zijn kruk, om de aandacht van het schip te trekken. Het meisje legde de baby op de grond en rende over het strand, zwaaiend met een gele omslagdoek.

Maar de bemanning van de eenmaster had hen blijkbaar niet opgemerkt. Het schip week geen meter van zijn koers, tot wanhoop van de monnik en het meisje. Ook Norina’s kind begon weer te huilen.

‘Hij heeft honger,’ vermoedde Fatja. Ze hing het menselijke bundeltje weer om haar hals, terwijl ze zich op haar hoofd krabde. ‘Misschien kan ik toch beter in mijn eentje hulp gaan zoeken, Matuc. Ik kom je wel weer halen. De Rogogarders kennen deze kust beter dan ik, dus we zullen geen moeite hebben je terug te vinden.’ Voorzichtig, om het kind geen pijn te doen, omhelsde ze de monnik. ‘Ik zal je niet tussen de meeuwen laten verhongeren.’

Hij streek het meisje over haar zwarte haar. ‘Ik ben in de handen van Ulldrael de Rechtvaardige. Hij heeft ons niet laten verdrinken en zal ons ook voor ander onheil behoeden.’ Toen drukte hij een vaderlijke kus op haar voorhoofd en liet haar los.

Maar nauwelijks was ze om de bocht van de rotsen verdwenen of ze kwam alweer aangerend.

‘Verderop langs het strand zie ik allemaal mensen!’ riep ze blij, terwijl ze de overrompelde man overeind sleurde. ‘Ze zijn bezig de wrakstukken te doorzoeken. Kom mee.’

Matuc hinkte met haar mee – als een kreuple meeuw, dacht hij onwillekeurig.

Het meisje had zich niet vergist. Op nauwelijks twee steenworpen afstand van de bocht waar de monnik zich zopas nog in het zand had willen uitstrekken, wemelde het van de mannen en vrouwen, de meeste gekleed in bontmantels en dikke leren jassen tegen de kou, maar ook een klein aantal in maliënkolders, met speren in de hand. De gewapende mannen bewaakten het strand naar alle windstreken, terwijl de anderen haastig het scheepswrak plunderden. Op het strand lagen een paar grote roeiboten, waarmee de jutters waarschijnlijk waren gearriveerd.

‘Fatja!’ riep de monnik de waarzegster terug. ‘Blijf maar bij mij. Ik weet niet met wie we te maken hebben.’

Inmiddels waren ze opgemerkt. De voorste wachtpost draaide zich om en riep een waarschuwing, terwijl hij zijn speer in beide handen greep, naar de nieuwkomers gericht.

‘Prettige gewoonten houden die Rogogarders erop na,’ zei Fatja wrevelig.

Twee gewapende mannen voegden zich bij de eerste en overlegden een moment. Ten slotte stapte een van hen op de monnik en het meisje toe.

Net als de anderen op het strand was de wachtpost wat kleiner dan Matuc. Hij zette zijn capuchon af, en zijn lange, zwarte haar wapperde in de wind. Hij had merkwaardige gelaatstrekken, wat hoekiger dan de monnik, bijna als van een Jengoriaan. Zijn huid leek van nature bleek, en met zijn scherpe groene ogen nam hij de onbekenden aandachtig op. De Ulldrael-priester zag dat de man een kunstige knevel droeg, die in een bepaald patroon was geknipt.

Dit was geen Rogogarder. Dat vermoeden werd bevestigd toen de vreemdeling het woord tot hem richtte.

Fatja keek de man met grote ogen aan. ‘Wat zei hij?’

‘Hoe moet ik dat weten?’ antwoordde de monnik verbaasd.

‘Jij hebt gestudeerd.’ De waarzegster glimlachte ontwapenend tegen de man met de speer. ‘Doe iets!’ siste ze tussen haar tanden tegen Matuc.

De wachtpost riep iets over zijn schouder, zonder het tweetal een moment uit het oog te verliezen. Een ander kwam naar hen toe, een man van hetzelfde postuur, voor zover dat onder zijn kleding

te beoordelen viel. Ook hij had zo'n merkwaardig geknipte baard.

'Kun je ons verstaan?' vroeg het meisje langzaam en duidelijk. Nieuwsgierig wachtte ze het antwoord af.

De tweede wachtpost moest lachen. 'Ik ben niet doof. En ik ben een van de weinigen hier die Ulldarts spreken.'

'Wat doe je op Rogogard? De piraten zullen niet blij zijn als vreemdelingen hun stranden plunderen,' trok Fatja van leer, wat de man weer tot een schallende lach verleidde.

'Meisje, je bent niet bij de zeerovers, maar in Kalisstron.' Fatja's mond viel open en Matuc onderdrukte een kreet van verbazing. 'Dus wij kunnen in alle rust het strand afzoeken. Mijn naam is Blafjoll, wachtpost of walvisjager, al naar het uitkomt. Dit was jullie schip, neem ik aan?'

'Ik ben Matuc, en dit is Fatja,' stelde de monnik hen haastig voor. Aarzelend wees hij naar de baby. 'En dit is... het kind. Hebt u nog meer overlevenden aangetroffen? Dat is belangrijk. Wij zoeken een jonge vrouw – zijn moeder.' Hij gaf een signalement van Norina en een beschrijving van Torben Rudgass en Waljakov.

Blafjoll zei iets in het Kalisstronisch tegen de andere man, die zijn hoofd schudde. 'Nee, we zijn niemand tegengekomen, ook geen lijken die er zo uitzagen. Maar het is mogelijk dat ze zijn meegenomen.' Hij maakte een uitnodigend gebaar in de richting van de boten. 'Wilt u niet eerst op krachten komen? Dan kunt u me ook uitleggen waarom u als man in vrouwenkleren loopt.'

Matuc voelde het bloed naar zijn wangen stijgen. Knalrood hinkte hij over het strand, terwijl de mannen en vrouwen min of meer openlijk grinnikten toen ze de merkwaardige man voorbij zagen komen. Blafjoll liep met hen mee en de andere wachtposten namen hun plaatsen weer in.

'Wij zijn burgers uit Bardhasdronda,' verklaarde de walvisjager, terwijl Fatja en Matuc gretig een maaltijd van een soort scheepsbeschuit, gezouten vis en marmelade naar binnen werkten. 'Een visersstad op een paar uur roeien vanhier. Onze uitkijkposten zagen het wrak en dus kwamen we halen wat de zee nog niet genomen had.'

'Wat bedoelde u toen u zei dat ze misschien waren meegenomen?' vroeg de monnik met volle mond. 'Overigens, Ulldraels zegen voor uw goede gaven en uw gastvrijheid.'

‘Wij smeken de genade van Kalisstra af. Zo hoort het,’ antwoordde Blafjoll een beetje koel. ‘Andere goden zijn bij ons niet graag gezien.’

Matuc slikte.

‘Maar wat uw vraag betreft: wij waren niet de enigen die hier-naartoe gingen. Er zijn er ook die, net als de Rogogarders, alles meenemen wat ze te pakken kunnen krijgen – zelfs overlevenden, om ze voor losgeld of andere zaken te verkopen.’ Fatja keek of ze elk moment kon opspringen en ervandoor gaan. Blafjoll zag haar reactie. ‘Wees maar niet bang. Dat soort dingen doen wij niet. Maar de Lijoki zijn gevaarlijk, daarom hebben we wachtposten uitgezet.’ Hij legde zijn speer over zijn schouder. ‘We willen jullie wel meenemen naar onze stad. Daar weten ze misschien meer.’

De monnik herinnerde zich het zeilschip dat ze eerder had gezien. ‘En waar wonen die lui?’

‘Denkt u dat zij die vrouw hebben meegenomen?’ De walvisjager trok een peinzend gezicht. ‘Dan wordt het wel moeilijk haar te vinden. Meestal verkopen ze hun buit niet aan deze kust maar varen ze ermee naar het zuiden.’

De monnik sloot zijn ogen. ‘Verdomme!’

‘Nou, het staat nog niet vast dat zij die vrouw hebben gevonden,’ probeerde Blafjoll hem op te beuren. ‘We nemen jullie mee, zodat het kind snel melk kan krijgen. De anderen hebben de wrakstukken nu wel doorzocht. Kalisstra was niet erg vrijgevig, deze keer.’

En inderdaad waren de mannen en vrouwen alweer op weg naar de roeiboten. Er werden wat zaken aan boord gebracht, maar Matuc kon er niet eens uit afleiden welk van de twee verongelukte schepen hier op de kust van Kalisstron was aangespoeld.

‘Zodra we in Bardhasdronda zijn, zal ik jullie naar onze burgemeester brengen. Dan moet hij maar beslissen of jullie mogen blijven.’ De walvisjager hielp de monnik aan boord.

‘Verstaat hij ons dan ook?’ vroeg Fatja, die behoedzaam met het slapende kind voor haar buik in de roeiboet stapte.

‘Kalfaffel spreekt heel veel talen. Ik heb zelf eens als zeeman op een Palestaans schip gevaren, voordat het door zeerovers tot zinken werd gebracht. Daarom spreek ik jullie taal. Verder zijn er niet veel mensen die het Ulldarts beheersen. Jullie zullen dus onze taal moeten leren.’